

Arrest

nr. 246 767 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de stad TURNHOUT, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van de heer D. VOORTHUYZEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 december 2019 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn partner, E. H. H., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 19 mei 2020 wordt deze aanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §3 gelezen in combinatie met artikel 58, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24-12-2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

[...]

[x] De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie;

Heeft geen paspoort met geldig inreisvisum voorgelegd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan, waarvan de motieven luiden als volgt:

"EERSTE EN ENIG MIDDEL

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

- Schending van de formele en materiële motiveringsplicht in combinatie met de schending van het legaliteitsbeginsel;

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

- Schending van de artikelen 40bis, 41 en artikel 47 van de Vreemdelingenwet

Theoretische beschouwing:

1.

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, waaronder de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. De artikelen 40bis, 41 en 47 van de Vreemdelingenwet werden eveneens geschonden.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. Volgens de rechtsgeleerde Van Mensel moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

Concrete toepassing

2.

Verzoeker diende een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn huidige partner van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, 42 of 47/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit (bijlage 19TER).

Deze aanvraag werd echter geweigerd bij bestreden beslissing van meer dan drie maanden dd. 19 mei II. in toepassing van artikel 52, §3, in combinatie met artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit omdat verzoeker geen geldig reispaspoort met een geldig inreisvisum kon voorleggen (bijlage 20).

Verwerende partij is blijkbaar de mening toegedaan dat een 'andere familielid' van een Unieburger over een geldig inreisvisum dient te beschikken om een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Verwerende partij voegt deze voorwaarden als ontvankelijkheidsvoorwaarde toe aan de aanvraag om hetzij het vereiste bewijsdocumenten over te maken de Dienst Vreemdelingenzaken, hetzij de aanvraag te weigeren.

Er dient benadrukt te worden dat de betrokken ambtenaar niet handelde overeenkomstig de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 52 en 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen..

Het artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet." De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag."

Verder verwijst artikel 40bis §4 Vw, inderdaad naar art 41 Vw, waarin bepaald wordt dat een familielid van een Unieburger vrijgesteld zijn van de verplichting het inreisvisum te bezitten om recht te hebben van binnenkomst in het Rijk.

Uit dit artikel kan echter niet afgeleid worden dat verzoeker hierdoor geen verblijfsaanvraag kan indienen in functie van zijn partner van Nederlandse nationaliteit.

Artikel 40 § 2-3 luidt als volgt:

"...

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

..."

Artikel 41.[1 § 1 stipuleert :

"... Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet ..."

Artikel 40bis

"...

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen

...”

Krachtens artikel 41 §2 van de Vreemdelingenwet:

“...

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de [2]2.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

...”

Het niet voldoen aan de visumplicht is derhalve geen geldig reden om de aanvraag voor een verblijfskaart te weigeren.

De enige wettelijke sanctie die de wet heeft voorzien bij niet voorliggen van een geldig inreisvisum is het opleggen van een geldboete. Dit wordt tevens bevestigd door art 41 § 4 Vw.

Vervolgens wordt dit principe is bovendien algemeen aanvaard sinds het Brax-arrest van 25/07/2002 waarin het Hof van Justitie stelde dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst louter en alleen omdat hij geen geldig binnenkomstdocument heeft.

De verwerende partij schendt nu, middels diens bestreden beslissing, de materiële motiveringsplicht door een voorwaarde toe te voegen aan artikel 41,§2 en artikel 47/2 van het Vreemdelingenwet, m.n. door te stellen dat verzoeker, naast zijn paspoort eveneens een geldig inreisvisum (= niet wettelijk voorgeschreven- en dus onwettige voorwaarde) diende voor te leggen om aan te tonen dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. .

Doordat verwerende partij een voorwaarde toe aan de wetgeving voegt, schendt zij niet enkel haar materiële motiveringsbeginsel, maar ook alle beginselen van behoorlijk bestuur zoals de legaliteitsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Dat de bestreden beslissing dan ook in rechte onwettig en gebrekkig gemotiveerd werd.

De verwerende partij is dan ook kennelijk onredelijk tot haar besluit gekomen. De bestreden beslissing, zijnde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden om reden dat verzoeker geen paspoort met geldig inreisvisum heeft voorgelegd, dient derhalve vernietigd te worden.

Dat de materiële motiveringsplicht wordt geschonden aangezien de motieven in feite en rechte niet aanvaardbaar zijn. Dat verwerende partij de wet niet op de juiste manier heeft geïnterpreteerd.

3.

Het zorgvuldigheidsbeginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (o.m. RvS arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; RvS. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Wel dient Uw Raad te onderzoeken enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Verwerende partij heeft derhalve onzorgvuldig onderzoek gevoerd door dat zij de wet verkeerdelijk heeft toegepast en geïnterpreteerd.

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel kan problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001).

4.

Dat verwerende partij met de bestreden beslissing de wet niet op de correcte manier toepast door verzoekers verblijfsaanvraag te weigeren.

Dat de materiële motiveringsplicht en artikel 40bis en 41 van de Vreemdelingenwet hierdoor ook geschonden werd.

Aangezien verwerende partij ook het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door geen degelijk onderzoek te hebben gevoerd en overgegaan is tot het nemen van een louter, routineuze en snelle beslissing.

Het middel is gegrond en de bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“Wat betreft het niet naleven van artikel 52 en 58 van het KB van 8/10/1981;

Artikel 52 van het KB stelt:

...

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° [1 de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

...

De motivering van onze beslissing luidt:

"De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie; Heeft geen paspoort met geldig inreisvisum voorgelegd."

Deze motivering is een loutere herneming van hetgeen in artikel 40bis, §4 als voorwaarde wordt gesteld: "§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen ."

De in artikel 41, tweede lid bedoelde voorwaarde luidt:

"Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de [2 Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld]"

Bij het nemen van haar beslissing handelde Stad Turnhout dan ook volledig overeenkomstig artikel 52 van het KB.

Artikel 58 van het KB bevestigt alleen maar dat deze voorwaarde wel degelijk op betrokkene van toepassing is aangezien expliciet wordt gesteld dat artikel 45 van het KB niet van toepassing is.

Artikel 45 van het KB luidt:

"Het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet, wordt kosteloos en binnen een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de dag waarop de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG op hem van toepassing is, afgegeven. In uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen, kan de in het eerste lid bedoelde termijn echter verlengd worden."

De wetgever heeft geoordeeld dat het inreisvisum niet kosteloos en binnen een termijn van 15 dagen kan afgeleverd worden aan de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet, maar slechts na een individueel en grondig onderzoek van de minister of zijn gemachtigde (cfr. artikel 58 KB). In casu toont betrokkene niet aan dat de Minister of zijn gemachtigde hem in het bezit heeft gesteld van een inreisvisum. Nochtans is dat hetgeen artikel 58 voorziet, immers "De minister of zijn gemachtigde begunstigen hun binnenkomst na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag". In casu had de heer T. de mogelijkheid om een aanvraag tot binnenkomst in te dienen die grondig onderzocht diende te worden door de minister of zijn gemachtigde, ten einde een inreisvisum te bekomen waarmee hij de voorwaarde van artikel 41, §2 van de wet kon vervullen voor zijn verblijfsaanvraag voor meer dan drie maanden.

Bijgevolg handelde Stad Turnhout overeenkomstig artikel 58 van het KB bij het nemen van haar beslissing.

Wat betreft het vrijgesteld zijn van de verplichting een inreisvisum te verkrijgen;

Verzoekende partij verwijst naar artikel 41, §2 van de wet, en meer bepaald de volgende passage:

"Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen."

om te betogen dat de heer T. in casu vrijgesteld is van de verplichting een inreisvisum te verkrijgen.

Verzoekende partij toont echter nergens aan dat de heer T. in het bezit is van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Voor zover verzoekende partij verwijst naar het vervolg van bovenstaande passage uit artikel 41, §2:

"Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. "

kunnen we ons beperken met te zeggen dat in casu een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, en een terudrijving op basis van de beslissing van Stad Turnhout dus niet aan de orde is. Bovendien gaat het hier om een materie die buiten de bevoegdheid van Stad Turnhout valt. Indien artikel 41, §2 op dit punt al zou geschonden zijn (quod non), dan gaat het om een bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, die verzoekende partij bij zijn binnenkomst in de gelegenheid dient te stellen om het vereiste document te verkrijgen of te bewijzen dat hij het recht op vrij

verkeer en verblijf geniet alvorens over te gaan tot een eventuele (en door de minster bevolen) terugdrijving wanneer verzoekende partij daar niet in zou slagen.

Verzoekende partij toont niet aan vrijgesteld te zijn van de verplichting een inreisvisum te verkrijgen.

Wat betreft de toepassing van het Brax arrest;

Verzoekende partij deed een aanvraag op basis van artikel 47/1 e.v. Dit artikel werd door de wetwijziging van 19 maart 2014 aan de vreemdelingenwet toegevoegd. De wetgever heeft hiermee uitdrukkelijk een onderscheid gemaakt tussen enerzijds de familieleden van artikel 40bis en 40ter, op wie het Brax arrest van toepassing is, en de "andere" familieleden anderzijds.

Deze zienswijze vindt ondersteuning in de richtlijn 2004/38 EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, waarin eveneens een onderscheid wordt gemaakt tussen de burgers van de Unie en hun familieleden enerzijds en de "begunstigden" anderzijds.

– Artikel 1 van de richtlijn 2004/38:

"Bij deze richtlijn worden vastgesteld:

a) de voorwaarden voor uitoefening van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten door burgers van de Unie en hun familieleden;"

...

– Artikel 2:

"Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. „burger van de Unie”: eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit;

2. „familielid”:

a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;"

– Artikel 3:

...

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

De andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1 e.v. VW, worden in de richtlijn beschouwd als begunstigden. Hun verblijfsaanvraag dient volledig beoordeeld te worden overeenkomstig het nationaal recht van elke lidstaat. Zij kunnen dus geen aanspraak maken op de voordelige bepalingen van de EU richtlijn. Zij behoren niet tot de familieleden waarover het Brax arrest een uitspraak deed.

Dit werd bovendien door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in arrest 235 170 van 15 april 2020:

"Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest BRAX heeft dit arrest betrekking op de rechten van een echtgenoot van een Unieburger, zijnde een familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn. Zoals hierboven aangehaald, verschilt de rechtspositie van de verzoekende partij als "ander" familielid overeenkomstig artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn van die van de familieleden bedoeld in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest BRAX om in casu een schending van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vast te stellen doordat de verwerende partij het voorleggen van een geldig inreisvisum vereist."

Wat betreft artikel 41 §4 van de wet;

Verzoekende partij betoogt dat de enige wettelijke sanctie bij het niet voorliggen van een geldig inreisvisum het opleggen van een geldboete is, overeenkomstig artikel 41, §4 VW. Verzoekende partij gaat hier volledig voorbij aan het feit dat artikel 41 van de wet de binnenkomst in het rijk regelt en geen uitspraak doet over het verlenen of weigeren van een verblijf van meer dan drie maanden.

De administratieve geldboete van 200 euro kan opgelegd worden wanneer het familielid op een onregelmatige wijze het land is binnengekomen, dus nog voor er een verblijfsaanvraag wordt ingediend. Dat hierdoor achteraf geen weigeringsbeslissing meer kan genomen worden in het kader van een verblijfsaanvraag is een miskennis van artikel 40bis, §4 van de wet.

Wat betreft artikel 47 van het KB;

Naar aanleiding van het arrest nr. 236 793 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 juni 2020 wenst Stad Turnhout haar standpunt inzake het vragen van een geldig inreisvisum te verduidelijken. De Raad stelt namelijk dat:

“Naar analogie met wat hierboven werd uiteengezet over de verwijzing in artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet naar “de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde” moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit naar “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” slaat op de gehele §2 van het huidige artikel 41 van de vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 47, §1 van het vreemdelingenbesluit. Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.”

Zoals hierboven bij de behandeling van artikel 41, tweede lid al uiteengezet, dient de minister in het kader van de binnenkomst in het rijk en alvorens tot teruggedrijving over te gaan, te onderzoeken of andere documenten in aanmerking genomen kunnen worden. Hoe dit de gemeente zou verhinderen om artikel 40bis, §4 van de wet en artikel 52, §2 van het KB na te leven door na drie maanden een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden af te leveren is ons niet duidelijk. A fortiori wanneer die beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het gaat in deze om twee verschillende bevoegdheden; de gemeente enerzijds die overeenkomstig artikel 52, §2 binnen de drie maanden alle vereiste documenten, waaronder het bewijs dat het recht op binnenkomst vaststelt, dient te verzamelen, en de minister anderzijds die het recht op binnenkomst en verblijf kan vaststellen op basis van de documenten die zijn opgesomd in artikel 47 van het KB.

Hoe dan ook dient binnen de drie maanden bewezen te worden dat de aanvrager in het bezit is van een document dat het recht op binnenkomst vaststelt.

Naar analogie hiermee kunnen we stellen dat de toepassing van artikel 47 van het KB eveneens is voorbehouden aan een andere overheid dan de gemeente. Het zijn immers de “met grenscontrole belaste overheden” die toegang verlenen tot het grondgebied op vertoon van één van de opgesomde documenten en een visum afleveren indien het familielid aan de visumplicht is onderworpen. In casu is dit niet gebeurd, net zomin als de minister het recht op binnenkomst en verblijf heeft vastgesteld overeenkomstig artikel 41, §2 van de wet. Verzoekende partij is visumplichtig, maar heeft van de grenscontrole geen inreisvisum gekregen. De gemeente is geen overheid die met grenscontrole belast is, en dus geen toegang kan verlenen tot het grondgebied op vertoon van één van de documenten van artikel 47 van het KB .

Van belang in heel deze materie is het onderscheid dat gemaakt dient te worden tussen de binnenkomst, die geregeld wordt door artikel 41, §2 van de wet en artikel 47 van het KB en het recht op verblijf van meer dan drie maanden, dat geregeld wordt door artikel 40bis, §4 van de wet en artikel 52, §2 van het KB. Aangezien een document dat het recht op binnenkomst vaststelt één van de stukken is die binnen de drie maanden dienen voorgelegd te worden in het kader van een verblijfsaanvraag voor meer dan drie maanden, moet het hier gaan om hetzij een geldig inreisvisum, eventueel afgeleverd door de met grenscontrole belaste overheden, hetzij een beslissing van de minister die het recht op binnenkomst op basis van een ander document uit artikel 47 van het KB vaststelt.”

2.3.1. Op 24 december 2019 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie. Hij werd in het bezit gesteld van een document ‘bijlage 19ter’, waarbij hij verzocht werd binnen de drie maanden, onder meer, een paspoort met geldig inreisvisum voor te leggen.

Op 19 mei 2020 wordt de aanvraag geweigerd omdat verzoeker “geen paspoort met geldig inreisvisum (heeft) voorgelegd”. Verzoeker betwist niet dat hij geen geldig visum heeft voorgelegd. Hij betwist daarentegen wel dat dit een voorwaarde voor het indienen van dergelijke aanvraag is.

2.3.2. Artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

2.3.3. Artikel 40bis, § 4, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. (...)” (eigen onderlijning)

Op het ogenblik dat artikel 40bis, § 4, van de vreemdelingenwet bij artikel 20 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van [de vreemdelingenwet] (BS 10 mei 2007) in de vreemdelingenwet werd ingevoegd, werd eveneens bij artikel 22 van voornoemde wet van 25 april 2007 artikel 41, tweede lid, van de vreemdelingenwet als volgt vervangen:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

De voorbereidende werkzaamheden (Parl. St. Kamer 11 januari 2007, doc nr. 51/2845/001) luiden wat betreft artikel 41 van de vreemdelingenwet als volgt:

“Dit artikel wijzigt artikel 41 van de vreemdelingenwet, dat het recht op binnenkomst reglementeert. In vergelijking met het oude artikel 41 wordt toegevoegd dat de burgers van de Unie en hun familieleden eveneens recht op binnenkomst hebben indien zij niet de nodige binnenkomstdocumenten hebben, maar op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Dit is gebaseerd op artikel 5.4 van de richtlijn. De richtlijn herneemt hiermee het standpunt dat het Hof van Justitie heeft verwoord in zijn arrest van 25 juli 2002, het zogenaamde arrest-BRAX, en waaraan reeds was tegemoetgekomen door een omzendbrief van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 oktober 2002 (B.S. 29 oktober 2002). Bovendien wordt in uitvoering van artikel 5.2 in fine van de richtlijn voorzien dat de houders van een verblijfskaart als familielid (onderdaan van een derde land) van een burger van de Unie, vrijgesteld zijn van de visumplicht. Het nieuwe vierde lid van artikel 41 voorziet de mogelijkheid om een administratieve boete op te leggen aan de burger van de Unie of zijn familielid die de vereiste documenten voor de binnenkomst niet overlegt, wetende dat het eerste en het tweede lid hem toestaan om zijn identiteit en/of zijn nationaliteit met andere middelen te bewijzen. Deze bepaling is in overeenstemming met het voornoemd BRAX-arrest dat er aan herinnert (punt 77) dat het gemeenschapsrecht de Lid-Staten niet belet aan de niet-naleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren, op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn. De vastgelegde boete lijkt in overeenstemming met deze vereisten: enerzijds gaat het om een sanctie die noodzakelijk is om te vermijden dat de betrokken personen zonder een paspoort of een identiteitskaart of, wat de familieleden die onderdanen zijn van een derde land betreft, zonder het vereiste visum, België binnenkomen. Anderzijds is het bedrag van de boete evenredig met de last die het ontbreken van de vereiste documenten voor de Belgische autoriteiten vormt. Het principe van de administratieve geldboete is tenslotte niet nieuw: het wordt reeds voorzien door artikel 74/4bis van de vreemdelingenwet.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) brengt in herinnering dat “het standpunt van zogenaamde arrest-BRAX”, waar in de parlementaire werken naar wordt verwezen, inhoudt “dat een lidstaat niet (...) een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, en hem niet van het grondgebied kan verwijderen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen.” (eigen onderlijning) (HvJ 25 juli 2002 in de zaak C-459/99, VZW Beweging tegen Rassenhaat, Antisemitisme en Xenofobie (BRAX) t. België, nr. 80).

Bij de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van [de vreemdelingenwet] (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid, van de vreemdelingenwet vervangen door artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet. Er kan

worden aangenomen dat in artikel 40bis, § 4, van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar de gehele § 2 van huidig artikel 41 van de vreemdelingenwet. Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van [de vreemdelingenwet] (BS 9 juli 2019) wordt artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd, zodat deze bepaling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt luidt:

“§ 1 (...)

§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3 (...)

§ 4 Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Aldus blijkt dat een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40bis van de vreemdelingenwet niet kan worden geweigerd om de enkele reden dat er geen geldig inreisvisum wordt voorgelegd.

2.3.4. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij met betrekking tot het BRAX-arrest erop dat, overeenkomstig de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn, er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de familieleden van een Unieburger die worden vernoemd in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn en die vernoemd in artikel 3.2. van deze richtlijn.

Artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

In het arrest *Rahman* benadrukte het Hof van Justitie dat de Uniewetgever “een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, 19).

Zo heeft de advocaat-generaal in zijn conclusie in de zaak *Rahman* er ook op gewezen dat:

“52. Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Uit de Burgerschapsrichtlijn kan aldus niet aangenomen worden dat de Uniewetgever de bedoeling had om andere familieleden van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden, maar enkel de bedoeling had hun binnenkomst en verblijf te “vergemakkelijken”.

De verwerende partij moet worden bijgetreden waar zij opwerpt dat familieleden, bepaald in artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn, geen automatisch recht op verblijf kunnen ontlenen aan de richtlijn zelf, zodat de BRAX-leer op hen niet van toepassing is en dat “*hun verblijfsaanvraag volledig (dient) beoordeeld te worden overeenkomstig het recht van elke lidstaat*”.

De Belgische wetgever heeft aan deze verplichting gevolg gegeven met de wet van 9 maart 2014 tot wijziging van [de vreemdelingenwet] (B.S. 5 mei 2014), waarbij de artikelen 47/1 tot 47/4 werden ingevoegd.

In artikel 47/2 (hoger aangehaald onder 2.2.2.) wordt duidelijk bepaald dat “*de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden*” van toepassing zijn op andere familieleden van een Unieburger, bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet.

Uit deze bepalingen kan niet worden afgeleid dat de Belgische wetgever de bedoeling had de familieleden, vernoemd in artikel 47/1, anders te behandelen dan de familieleden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Ook de parlementaire werkzaamheden bevatten geen aanwijzingen dat “*de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden*” een andere draagwijdte zouden hebben wanneer zij worden toegepast op de familieleden, bedoeld in artikel 47/1 (*Parl. St. Kamer 2013-2014, nr. 3239/001*).

2.3.5. In de nota met opmerkingen merkt de verwerende partij terecht op dat artikel 41 van de vreemdelingenwet “*de binnenkomst in het rijk regelt en geen uitspraak doet over het verlenen of weigeren van een verblijf van meer dan drie maanden.*”

Zo bepaalt artikel 41, §2, vierde lid dat wanneer een familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, de overheid hem, alvorens tot zijn teruggedrijving over te gaan, in de gelegenheid stelt binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen, deze zich binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, of op een andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

De verwerende partij wijst er eveneens op dat overeenkomstig artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) artikel 45 van hetzelfde besluit niet van toepassing is op de familieleden, bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel 45 van het vreemdelingenbesluit geeft uitvoering aan artikel 41, §2, van de vreemdelingenwet en voorziet in de kosteloze afgifte van een inreisvisum binnen een termijn van vijftien dagen. De verwerende partij leidt hieruit af dat de wetgever (*sic*) heeft geoordeeld dat deze familieleden geen aanspraak kunnen aanmaken op de versnelde visumprocedure en dat het inreisvisum slechts kan worden bekomen na een “*individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag*”.

De verwerende partij verliest hierbij evenwel uit het oog dat, zoals zijzelf heeft aangemerkt, artikel 41, §2, van de vreemdelingenwet slechts betrekking heeft op de procedure bij de binnenkomst op het grondgebied. Artikel 41, §2 heeft geen betrekking op de procedure tot aanvraag van een verblijfskaart.

Het feit dat artikel 58 *iuncto* artikel 45 van het vreemdelingenbesluit niet voorziet dat de familieleden, bedoeld in artikel 47/1 (in tegenstelling tot familieleden, bedoeld in artikel 40*bis*), bij een onregelmatige binnenkomst beroep kunnen doen op de versnelde visumprocedure, houdt niet in dat de gemeente de bevoegdheid zou hebben om een aanvraag van een verblijfskaart te weigeren omwille van een onregelmatige binnenkomst. De Raad wijst er ook op dat de bepalingen uit een koninklijk besluit slechts uitvoering geven aan de desbetreffende wetsbepalingen en deze niet kunnen wijzigen of verstrengen. Hetzelfde moet worden opgemerkt met betrekking tot artikel 52, §§ 2 en 3, van het vreemdelingenbesluit.

2.3.6. Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verwerende partij de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet kon weigeren om de enkele reden dat er geen geldig inreisvisum voorlag. Verzoeker maakt een schending van de artikelen 47/1 en 47/2 *iuncto* de artikelen 40*bis* en 41, §2, van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 19 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT